

За сталінскія КАДРЫ

Орган партбюро, рэктарата, камітэта ЛКСМБ,
прафкома і мясцова Беларускага дзяржаў-
нага ўніверсітэта імя В. І. Леніна

№ 17(203)

Субота

25

верасня

1954 г.

Цана 20 кап.

Коммунизм

не только

у земли,

у фабрик в поту.

Он и дома

за столиком,

в отношениях,

в семье,

в быту.

Кто скрипит

матерщиной смачной
целый день,
как немазаный воз.

тот,

кто млеет

под визг балалаечный,

тот

до будущего

не дорос.

В. МАЯКОВСКИЙ.

ЗМАГАЦА ЗА ВЫСОКУЮ КУЛЬТУРУ СТУДЭНТАЎ

Нашаму маладому пакаленню належыць гонар быць будаўнікамі камуністычнага грамадства і першымі пераступіць парог гэтай вышэйшай фармацыі чалавечства. Камунізм абавязкова мае на ўвазе высокую свядомасць і высокую культуру ўсіх членаў грамадства.

Кожнаму студэнту гэтыя ісціны, безумоўна, вядомы. Але не кожны ўдамаўся і асэнсаваў значэнне гэтай велічнай ісціны.

«Культура,—гаварыў М. І. Калінін,—нам патрэбна, як паветра, ва ўсім яе шырокім дыяпазоне, г. зн. ад элементарнай, неабходнай літаральна кожнаму чалавеку, да так званай вялікай культуры».

Культура паводзін не прыходзіць сама сабой. Яна выпрацоўваецца ў чалавека з самых малых год у сям'і, у школе, у калектыве.

Выхаванне культуры ў чалавека—справа нялёгка. Адказнасць за амаральныя ўчынкі кладзецца не толькі на самога парушальніка грамадскіх норм паводзін, але і на грамадскія арганізацыі, на калектывы, у якім жыве гэты парушальнік.

Да студэнцкай моладзі савецкага грамадства прад'яўляе асабліва высокія патрабаванні ў адносінах культуры, бо гэта людзі, якія самі праз нейкі час панясуць свае веды і культуру ў вёскі і ў гарады, дарослым і дзецям.

Культура савецкага студэнта навінна праяўляецца ва ўсім—і ў адносінах да калектыва, да таварышаў, і ў адносінах да вучобы, да працы, і ў «дробязях» быта, і ў захаванні правіл сацыялістычнага грамадства.

Комсамольская група нярэдка замяст прынцыповага падыходу да ўсякага роду парушэнняў норм маралі, правіл сацыялістычнага супольнага жыцця, робіць выгляд, што не звяжае на «дробязі». Іншы раз

група ўздымае пытанне «на належную вышыню», але, калі парушальнік не выпраўляецца, яго запісваюць у «невывучаныя». Справа канчаецца тым, што ўсе прывыкаюць, жываюцца з непрыстойнымі ўчынкамі свайго таварыша. І гэтым фактычна група пакрывае разбэшчанасць членаў свайго арганізацыі.

Дзіўна, што здаровы комсамольскі калектыв IV курса рускага аддзялення не можа да гэтага часу саўладаць з адным п'яніцам, дабіцца таго, каб т. Галчанав быў цвёрдым усе 7 дзён у тыдзень, а не 2—3, як звычайна было з ім на працягу многіх год. Трэба, каб прадметам абмеркавання ў групе былі не толькі п'янства, суправаджаемае дэбошам і хуліганствам, а кожны выпадак выпіўкі.

Прымірылася комсамольская група V курса філасофскага аддзялення са штодзённай бруднай лаянкай Анкуды і Пракаповіча.

Праходзяць міма фактаў бескультур'я і комсамольскія ваякі. Нават дзяўчына не зробіць заўвагу студэнту, які кінуў акурка на падлогу. А ўжо такая «дробязь», як курэнне на калідоры, зусім не прыцягвае да сябе ўвагі калектыва.

Калі заходзіш на кухню інтэрната, што на вуліцы Свердлова, то дзіву даешся, як гэта лоўка ўдаецца дзяўчатам захаваць у такой чыстаце свой халат, ходзячы паміж брудных сталаў. Але рэдка якой прыдзе ў галаву выцерці стол, на якім яна-ж гатавала ежу.

З усімі гэтымі фактамі бескультур'я трэба скончыць раз і назаўсёды.

Комсамольскай і профсаюзнай арганізацыям патрэбна ўзяць на сябе значна большую адказнасць за пытанні культурнага выхавання студэнтаў.

КУЛЬТУРНАЕ ЖЫЦЦЁ НАШАЙ СТАЛІЦЫ

ТРЭЦІ З'ЕЗД ПІСЬМЕННІКАЎ

З 15 па 18 верасня ў памяшканні Беларускага дзяржаўнага драматычнага тэатра імя Я. Купалы праходзіў трэці з'езд пісьменнікаў БССР. З'езд адкрыў народны паэт рэспублікі Я. Колас. Ён расказаў аб стане і задачах беларускай літаратуры.

З'езд заслухаў і абмеркаваў даклад старшыні праўлення Саюза савецкіх пісьменнікаў Беларусі П. У. Броўкі «Беларуская літаратура ад другога да трэцяга з'езду пісьменнікаў БССР» і справаздачны даклад рэвізійнай камісіі.

Пасля спрэчак з'езд абраў праўленне Саюза і рэвізійную камісію, а таксама дэлегатаў на другі з'езд пісьменнікаў Савецкага Саюза.

У рабоце з'езда прынялі ўдзел члены дэлегацыі савецкіх пісьменнікаў СССР і брацкіх рэспублік, у тым ліку такія вядомыя пісьменнікі і паэты як К. Сіманаў, М. Ісакоўскі, С. Міхалкоў, А. Пракоф'еў, А. Ганчар і другія.

На з'ездзе прысутнічалі прадстаўнікі партыйных, савецкіх і грамадскіх арганізацый, наватары прамсловых прадпрыемстваў горада, дзеячы навукі, культуры і мастацтва.

На з'езд былі запрошаны выкладчыкі і студэнты філалагічнага факультэта нашага ўніверсітэта.

Р. СЛАВІН.

Новы стадыён

У Сталінскім раёне Мінска паблізу аўтамабільнага і трактарнага заводаў намечана распачаць будаўніцтва міжзаводскага стадыёна таварыства «Тарпеда».

Стадыён будзе мець футбольнае поле, бегавыя дарожкі, лёгкаатлетычныя сектары і пляцоўкі для спартыўных іграў.

Трыбуны стадыёна разлічваюцца на 6 тысяч гледачоў.

Вечар брацкіх літаратур

У Беларускай дзяржаўнай тэатры оперы і балета 17 верасня адбыўся вялікі вечар дружбы брацкіх літаратур. На ім прысутнічалі ўдзельнікі трэцяга з'езду пісьменнікаў Беларусі, рабочыя і служачыя Мінска, студэнты Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, а таксама члены дэлегацыі Таварыства польска-савецкай дружбы.

Вечар адкрыў беларускі пісьменнік Пятрусь Броўка. У кароткім уступным слове ён падкрэсліў, што сувязі літаратур брацкіх рэспублік і краін народнай дэмакратыі мацнеюць з кожным днём.

Вядомы рускі паэт Канстанцін Сіманаў прачытаў некалькі вершаў са свайго новага зборніка. Прысутныя цёпла сустралі сатырычныя вершы украінскага паэта Сцяпана Олейніка, лірыку Міхаіла Ісакоўскага, байкі Сяргея Міхалкова.

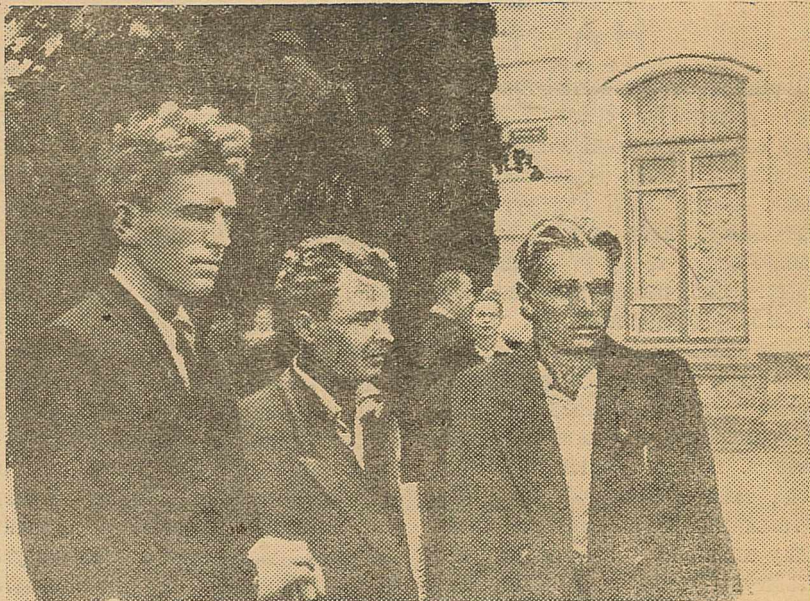
Слова бярэ польскі пісьменнік Станіслаў Рышард Дабравольскі. Ён чытае баладу аб Аляксандры Костку Наперскім і ўрывае з паэмы «Яносік з Тарговэй».

З чытаннем вершаў выступілі таксама паэты Аркадзь Куляшоў, Пятро Глебко, Максім Танк, Юлій Ванак, Фёдар Панамар, Дзмітрый Кавалёў, Нікалай Браун і Усёслава Раждзественскі.

Студэнтка Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта Антановіч ад імя працоўных Мінска гарача вітае пісьменнікаў брацкіх рэспублік і народнай Польшы.

У заключэнне адбыўся вялікі канцэрт, у якім былі выкананы творы рускіх, беларускіх, украінскіх, польскіх пісьменнікаў і кампазітараў, а таксама песні і танцы народаў СССР.

М. АДАМАУ.

На здымку: група маладых паэтаў, студэнтаў нашага ўніверсітэта, якія прысутнічалі на III з'ездзе пісьменнікаў Беларусі.
Фото В. ХЛІМАНОВА

Спартакіяда дружбы

22 верасня ў Мінску пачалася спартакіяда дружбы чатырох брацкіх рэспублік—Літвы, Латвіі, Эстоніі і Беларусі.

У праграму спартакіяды ўключаны спарборніцтвы па 14 відах спорту—на лёгкай атлетыцы, гімнастыцы, веласіпеднаму спорту, вайерболу, баскетболу, плаванню, футболе, цяжкай атлетыцы, фехтаванню і інш.

Спаборніцтвы футбалістаў, лёгкаатлетаў, тэнісістаў праводзяцца на стадыёне «Дынама»—лепшым у рэспубліцы. Баскетбольныя і вайербольныя каманды сустракаюцца на пляцоўках стадыёна ручных гульняў. Пляўцам і прыгу-

нам у валу прадастаўлены водны басейн Інстытута фізічнай культуры. У Акруговым доме афіцэраў устаноўлены рынг, на якім будуць спаборнічаць баксёры. Штангісты сустраюцца ў зале Дома фізкультуры таварыства «Спартак».

Кожную рэспубліку, якая ўдзельнічае ў спартакіядзе, прадстаўляе каманда ў 200 чалавек. У каманду Беларусі ўключана некалькі спартсменаў нашага ўніверсітэта.

Праводзімая спартакіяда з'яўляецца самым буйным па ліку ўдзельнікаў і самым цікавым спаборніцтвам летняга сезону гэтага года для спартсменаў Беларусі і рэспублік Прыбалтыкі.

Фестываль індыйскіх фільмаў

Гэтымі днямі ў Маскве, Ленінградзе, Сталінградзе, у сталіцах саюжных рэспублік пачаўся першы ў нашай краіне фестываль індыйскіх фільмаў, прысвечаны ўмацаванню дружбы і напярэнню культурных сувязей паміж народамі СССР і Індыі.

У Мінску ў кінатэатры «Цэнтральны» і аўтазаводскім клубе будуць паказаны фільмы «Два бігхі зямлі» (рэжысёр В. Рой), «Ураган» (рэжысёр Ч. Ананд), «Бадзяга» (рэжысёр Р. Капур).

Фільм «Два бігхі зямлі» апавядае аб лёсе аднаго з сялян Бенгалі, «Ураган»—аб небагатай індыйскай сям'і, якая панала ў кабалу да ліхвяра. Фільм «Бадзяга» знаёміць савецкага гледача з лёсам індыйскага хлапчука.

Вялікую дапамогу аказваюць студэнты нашага ўніверсітэта калгасам Мінскага раёна ва ўборцы багатага ўраджаю бульбы.

На здымку: група студэнтаў II курса аддзялення беларускай мовы і літаратуры ў калгасе імя Кастрычніцкай рэвалюцыі.
Фото І. ПЯТРОВІЧА.

КОМСАМОЛЬСКАЕ ЖЫЦЦЁ

Кожнаму комсамольцу—даручэнне

Студэнты нашага ўніверсітэта праводзяць вялікую грамадскую работу. Яны ўдзельнічаюць у жыцці комсамольскіх груп факультэтаў, працуюць агітатарамі сярод насельніцтва, вядуць гурткі ў падшэфных школах, чытаюць лекцыі і даклады. Многія комсамольцы атрымваюць часовыя даручэнні: працягваюць лекцыю ў калгасе, дапамагаюць калгаснікам выпускаць насценную газету і г. д. Кожнае комсамольскае даручэнне, якое даверыў студэнту калектыў, дысцыплінуе студэнта калектыўна, выхоўвае ў ім пачуццё адказнасці, прывівае любоў да грамадскага жыцця.

Вялікую ролю ў размеркаванні даручэнняў адыгрывае комсамольская група. Групорг павінен улічваць імкненні і здольнасці кожнага комсамольца і пры размеркаванні нагрузак дабіцца, каб кожны член яго групы меў тое ці іншае даручэнне, каб не быў перагружан.

Умела размяркоўвае даручэнні групорг IV курса аддзялення гісторыі Патоцкі. На курсе амаль усе комсамольцы ўдзельнічаюць у грамадскім жыцці. Умела размеркаваныя нагрузкі на IV курсе геалогіі, дзе групорг працуе Зінавенка. Комсамольцы гэтага курса працуюць агітатарамі, чытаюць лекцыі і даклады сярод насельніцтва.

Амаль на кожным курсе ёсць людзі, якія з першага курса папалі ў разрад «неактыўных». Ім нічога не даручаецца, аб іх наогул забываюць. Напрыклад, на V курсе ад-

дзялення журналістыкі такія комсамольцы, як Бураўкіна, Курачкін, Гарунова, Філенчык, за пяць год вучобы ва ўніверсітэце не мелі ніводнага даручэння. Такія людзі ёсць і на V курсе аддзялення філасофіі: Ратайка, Карцель і другія. Асабліва многа комсамольцаў без даручэнняў на аддзяленні матэматыкі, на біёлага-глебавым факультэце.

Комсамольскія бюро факультэтаў яшчэ мала займаюцца пытаннямі грамадскіх даручэнняў. Стала чамусьці ў нас традыцыяй, што пачікурнікам зусім не даюць ніякіх даручэнняў. У мінулым годзе на геалага-геаграфічным факультэце, на аддзяленні журналістыкі і іншых факультэтах студэнты-выпускнікі амаль не ўдзельнічалі ў грамадскім жыцці ўніверсітэта. На самой справе студэнты-пачікурнікі маюць усе магчымасці выконваць комсамольскія даручэнні. Яны могуць з поспехам выступаць у якасці лектараў і агітатараў. Пачікурнікі могуць зрабіць больш змястоўны і цікавы даклад, чым студэнты малодшых курсаў.

Усе гэтыя недахопы патрэбна ліквідаваць у самым хуткім часе. Кожны комсамалец павінен актыўна ўдзельнічаць у рабоце нашай комсамольскай арганізацыі і выконваць грамадскае даручэнне.

Л. БАГДАНАВА,
адказная за палітыка-выхаваўчы сектар камітэта комсомола.

НАВЕКІ РАЗАМ

Помніцца, яшчэ толькі-толькі пачало ўзыходзіць сонца, а ўжо тут і там сабраліся групкі жыхароў вёскі Чамяры, чулася ўсхваляваная гамонка. Людзі былі апранутыя павяччана, некалькі асабліва ўрачыстыя, і выраз твару ў кожнага гаварыў: «Скончыліся пакуты... Хутка ўжо прыдуць нашы...»

Гэта было раніцой 17 верасня 1939 года, а ў 4—5 гадзін дня мае аднавяскоўцы абдымаліся з першымі савецкімі воінамі—вестунамі свабоды. Букецы кветак, слёзы радасці, танцы, смех...

Такім мнэ, васьмігадоваму сялянскаму хлопчуку, запамніўся гэты незабыўны дзень, калі былі разбіты панскія пугі, адзетыя на беларускі народ.

Прайшло 15 напружаных год змагання і барацьбы. А як за гэты, параўнаўча кароткі час, змянілася родная вёска, якая была раней апавіта павуціннем меж, і, галоўнае, як выраслі і ўзможнелі яе людзі.

Да 1939 года ў вёсцы было звыш 70 працэнтаў непісьменных, вельмі мала з сямігадовай і пачатковай адукацыяй і ніводнага чалавека з вышэйшай. Яно і зразумела: не было сродкаў. Ды і наогул дарога ў навуку для дзяцей сялян была закрыта.

КАНЦЭРТЫ ДЛЯ КАЛГАСНІКАЎ

Калектывы мастацкай самадзейнасці ўніверсітэта—жаданыя госці ў калгасах Мінскага раёна. Студэнты чытаюць лекцыі і даклады, наладжваюць цікавыя канцэрты, выступаюць з паказам невялікіх п'ес.

Гэтымі днямі сельскіх працаўнікоў наведваў канцэртная брыгада. У калгасах імя Карла Маркса, «Улада Советам», «Новы быт» і імя

Зусім іншае становішча назіраецца зараз. Мае аднавяскоўцы па-права ганацца сваімі землякамі: прафесарам медыцынскіх навук А. Я. Пракапчуком, кандыдатам медыцынскіх навук І. Я. Пракапчуком, кандыдатам сельскагаспадарчых навук В. Крэчкам, сваімі настаўнікамі і аграномамі. Больш 20-ці юнакоў і дзяўчат атрымалі сярэднюю адукацыю і зараз займаюцца ў вышэйшых навучальных установах нашай краіны. Сярод іх студэнты Беларускага політэхнічнага інстытута імя І. В. Сталіна Віктар Кароль, Васіль Зуй, Мікалай Багданчык, студэнт Мінскага юрыдычнага інстытута Міхась Хвасеня, студэнт нашага ўніверсітэта Міхась Ціханчук.

З кожным годам усё заможней і культурней жывуць калгаснікі нашай вёскі. За апошні час яны пабудавалі клуб, амбар, маецца хата-чытальня, сельмаг. Хутка ў дамах калгаснікаў загарэцца электрычныя лампачкі, загаворыць радыё.

15 год! Час, здаецца, не такі ўжо вялікі, а змен адбылося вельмі многа. Вераснёўская раніца на заўсёды застаецца ў памяці беларускага народа, у тым ліку і маіх аднавяскоўцаў.

І. ЧЫГРЫН,
студэнт 5-га курса філфака.

ДА МЕСЯЧНІКА ПОЛЬСКА-СОВЕЦКАЙ ДРУЖБЫ

БАЗЫЛІ ЧЭЧУГА

— Хутка Базылі Чэчуга зусім пераселіцца ў 41 аўдыторыю!—жартуюць студэнткі чацвертага курса біёлага-глебавога факультэта.

І сапраўды: калі-б ні зайшоў у лабараторыю кафедры заалогіі, заўсёды там знойдзеш гэтага валявога, энергічнага юнака, з рэзкімі рысамі твару і данытлівым позіркам сініх вачэй.

Праблема ўздзеяння гумусных рэчываў на развіццё заапланктона зацікавіла Базылія яшчэ на другім курсе. Тады ён даведаўся, што вадаёмы Палесся з-за прысутнасці гумусных рэчываў маюць павышаную кіслотнасць. Гэта не дае магчымасці нармальна развівацца драбнейшым жывёлінам, якімі кормяцца рыбы. І таму ў афарбаваных у карычневы колер вадаёмах Палесся жывёльны свет надзвычай бедны.

Гэтым пытаннем, якое мае вялікае гаспадарчае значэнне, заняўся гурток гідрабіялогіі. На першым паседжанні сваім старастам гурткоўцы абралі Чэчуга. Настойлівая праца дала свае вынікі: гурток стаў лепшым на факультэце. У мінулым годзе на гарадскі агляд было вылучана 9 студэнцкіх навуковых работ. Сярод іх—праца Чэчугі, якая была высокая ацэнена кіраўніком гуртка прафесарам Вінбергам і аднесена да першай катэгорыі.

...Тонкія пальцы Базылія ўпэўнена бяруць адну за другой хімічныя шклянкі. Туды ён налівае ваду з гумуснымі рэчывамі, кідае адну—две дафніі, уводзіць некалькі кропель шчолачы. Цікава, як уплывае канцэнтрацыя вадародных іёнаў на выжываемасць некаторых прадстаўнікоў заапланктона? Аказваецца, што шчолач нейтралізуе кіслотнасць вады, і дафніі адчуваюць сябе ў ёй цудоўна.

— Значыць, калі вапнаваць кіслотныя вадаёмы, то ў іх будзе свабодна развівацца заапланктон. Тады можна там разводзіць рыбу,—робіць заключэнне Чэчуга.—Толькі якім чынам вапнаваць? Трэба працягваць доследы. А яшчэ—параіцца з прафесарам Вінбергам...

Змяркае. Чэчуга замыкае лабараторыю на ключ і спяшаецца ў 41-ую школу. Там ён кіруе гуртком

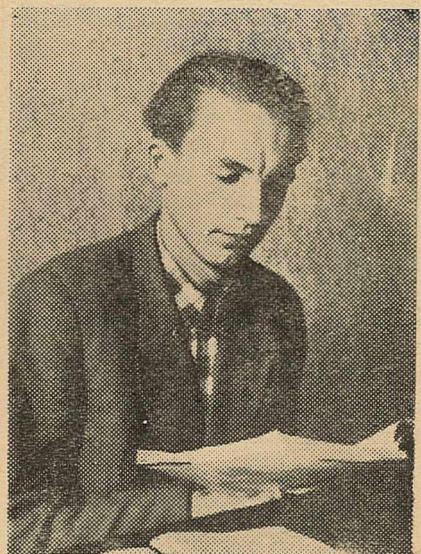
юнатаў. Сямікласнікі расаджваюцца вакол вялікага стала і ўважліва слухаюць гутарку аб узнікненні жыцця на зямлі.

— Скажыце, а ў Польшчы таксама ёсць юнаты?—пытае бялявая дзяўчынка.

— Раскажыце, калі ласка, аб сваім жыцці,—просяць другія.

Базылі спачатку сарамліва адказваецца, потым згаджаецца...

А раскажыце сапраўды было аб чым. Складаны жыццёвы шлях прайшоў Чэчуга. Ён нарадзіўся ў той час, калі савецкі народ будаваў Днепрагэс і ўзводзіў домны Магніткі. Але аб усім гэтым тады на Беларускай гаварылі паціху, употай ад панскіх шпікаў.

Запомніўся знойны ліпенскі дзень. Праз жытнёвае поле, асірожна расхінаючы пераспелыя каласы, паўзучы даў. Здачу чутны ўзрывы снарадаў: гэта фашысты рашылі пры адступленні спаліць вёску. У чатырнаццацігадовага Базылія адзіная думка: хутчэй на ўсход, адкуль наступаюць савецкія воіны. Рантам страшэнны ўзрыв міны абарваў усё.

Свядомасць вярнулася праз два тыдні ў палымым шпіталі. Толькі неадкладнае пераліванне крыві, якое зрабілі савецкія ўрачы, выратавала жыццё Базылія.

Ішлі гады. Мацнеў у Польшчы строй народнай дэмакратыі. Базылі стаў наведваць школу, дзе спалучаў

выдатную вучобу, з вялікай грамадскай работай. Асабліва палюбіў Чэчуга прыродазнаўчыя навукі.

Калі ў 1951 годзе Базылію, як выдатніка вучобы і члена партыі, прапанавалі паехаць у Савецкі Саюз, каб працягваць вучобу; юнак з радасцю згадзіўся. Значыць, не дарэмна ён вучыўся ў сярэдняй школе рускую мову. Значыць, ён убачыў тую цудоўную краіну, аб якой столькі чытаў, столькі марыў!

А пасля—памятны вераснёўскі ранак, калі цяжкі пераходзіў цераз Буг—граніцу дружбы дзяржаў, пяць незабыўных дзён, праведзеных у Маскве, і, нарэшце, Мінск, універсітэт. Разам з Базыліем сюды прыехалі Вера Лапінская, Вера Дронь, Эдвард Гжондзеля, Нікалай Тарасевіч і другія студэнты з народна-дэмакратычнай Польшчы.

Спачатку было цяжка. На першай лекцыі па хіміі Базылі амаль нічога не разумев. Але на дапамогу прыйшлі аднакурснікі. Яны забяспечылі яго канспектмі. Бібліятэка выдала ўсе неабходныя падручнікі. З рання да позняй ночы Базылі займаўся ў чытальнай зале. Настойлівая праца дала свае вынікі: першую сесію, як і ўсе наступныя, ён здаў на выдатна.

Беларускія сябры з радасцю прынялі юнака з братай Польшчы ў свой дружны калектыў. Базылі ўключыўся ў грамадскае жыццё ўніверсітэта. Ён адначасова выконвае абавязкі старасты курса, старасты гуртка гідрабіялогіі, адказвае за шэфскі сектар ад савета СНО факультэта.

...Позна вечарам Базылі вярнуўся дамоў. Тут яму паведамілі, што прыехала новая група польскіх студэнтаў. Чэчуга спяшаецца ў пакой, дзе пасяліліся Нікалай Врублеўскі і Стэфан Стэпанюк. Трэба малодшым сябрам паказаць Мінск. Яны разам выходзяць на людны праспект імя Сталіна.

— Калі я сюды прыехаў, вось гэтых дамоў яшчэ не было,—успамінае Базылі, а потым дадае:—Цудоўным становіцца Мінск. І людзі тут цудоўныя. Яны сардэчна прынялі нас у сваю сям'ю!

А. МАЛЬДЗІС.

Госці з народнай Польшчы

Па запрашэнню Беларускага таварыства культурнай сувязі з заграцінай у Мінск прыйшла дэлегацыя Таварыства польска-савецкай дружбы.

У складзе дэлегацыі работнікі навукі, культуры, мастацтва, прадстаўнікі грамадскасці Польскай Народнай Рэспублікі.

Дэлегацыя прабудзе ў Мінску каля месяца. Яна падрабязна азнаёміцца з развіццём народнай гаспадаркі, навукі і культуры нашай рэспублікі, прыме ўдзел у мерапрыемствах, якія праводзяцца ў сувязі з месячнікам польска-савецкай дружбы.

Пасланцы польскага народа ўжо аглядзелі новабудулі беларускай сталіцы, прынялі ўдзел у рабоце Трэцяга з'езда савецкіх пісьменнікаў Беларусі, наведвалі Музей гісторыі Вялікай Айчыннай вайны. Госці прагледзелі рад лепшых твораў беларускай кінематографіі, пазнаёміліся з пастаноўкай народнай адукацыі ў рэспубліцы, пабывалі ў дваццаці першай школе Мінска.

„СЦЯГ МАЛАДЫХ ЖУРНАЛІСТАЎ“

Ужо некалькі год студэнты аддзялення журналістыкі нашага ўніверсітэта трымаюць сувязь з факультэтам журналістыкі Варшаўскага ўніверсітэта. У апошнім пісьме польскія сябры прysłалі першы нумар сваёй шматтыражнай газеты «Сцяг маладых журналістаў». Яна рэдагуецца студэнтамі першага курса факультэта журналістыкі і мае фармат нашых рэспубліканскіх маладзёжных газет.

У нумары змешчана многа цікавых матэрыялаў. Тацяна Анісімовіч раскажае, як яна рыхтуецца да экзаменацыйнай сесіі, заклікае аднакурснікаў сістэматычна і настойліва авалодаваць ведамі. Студэнт Збігнеў Талочка змясціў запіс гутаркі з прафесарамі Гальпернам і Герберам, якія раскажалі аб сваіх патрабаваннях на экзаменах.

Прыцягвае ўвагу артыкул супрацьніка рэдакцыі «Трыбуны люду» Андрэя Жмуды. Ён выступае супраць няправільнай думкі аб тым, што быццам-бы вучоба ва ўніверсітэце нічога не дае для ўдасканалення творчых магчымасцей будучых

журналістаў. Змешчана таксама карэспандэнцыя студэнтаў нашага ўніверсітэта Р. Платонава і А. Мальдзіса аб выкладанні на аддзяленні журналістыкі БДУ імя В. І. Леніна. Наогул, у нумары шмат цікавых звестак з гісторыі друку, выкавання вядомых публіцыстаў аб сваёй прафесіі. Супрацоўнікі рэдакцыі пабывалі ў Польскім Тэлеграфным Агенцтве, у Польскім Радыё і раскажалі аб іх рабоце.

Тэматыка нумару разнастайная і ахапляе амаль усе бакі студэнцкага жыцця.

Нумар добра аформлен, у ім багата фоталістрацый. Усе матэрыялы напісаны жывой мовай. Вельмі разнастайныя жанры, якія выкарыстоўвае рэдакцыя: тут і нарыс, і фельетон, і інтэрв'ю, і рэцэнзія, і эпіграма, і карыкатура.

Шматтыражка «Сцяг маладых журналістаў» з'яўляецца добрым памочнікам польскіх студэнтаў у барацьбе за глыбокія і трывалыя веды.

3. РЫГОРАУ.

ЗАМАЛЁЎКІ З НАТУРЫ АБ ІХ „КУЛЬТУРЫ“

МОЛОДЁЖИ

Нет, не те «молодёжь», кто, забившись в лужайку да в лодку, начинает под визг и галдёжь прополаскивать водкой глотку.

Нет, не те «молодёжь», кто весной ногами хорошими, раскривлявшись модой одёж, подметаёт бульвары клёшами.

Нет, не те «молодёжь», кто восхода жизни зарево, услыхав в крови зудёж, а романы разбазаривает.

Разве это молодость? Нет!

Мало быть восемнадцати лет.

Молодые— это те, кто бойцовым рядом поределым именем всех детей: «Мы земную жизнь переделаем!»

Молодёжь— это имя— дар тем, кто влит в боевой КИМ, тем, кто бьётся, чтоб дни труда были радостны и легки!

В. Маяковский

У ПАКОЯХ ІНТЭРНАТА

23 верасня камісія прафкома правяла санітарны агляд пакояў, у якіх пражываюць студэнты п'ятых курсаў. Як паказаў агляд, шэраг пакояў знаходзіцца ў добрым санітарным і бытавым становішчы. Бездакорная чыстата, утульнасць асабліва на глядаюцца ў пакоях, дзе жывуць дзяўчаты. Санітарнае становішча пакояў № 51, 52, 53 і іншых ацэнена камісіяй на выдатна. Тут не здарыцца такога выпадку, каб забыліся заслаць па форме ложка, ці не выпіраўся штодзённа пыл на рэпрадуктурах і аб'якурах. У гэтых пакоях заўсёды ўтульна і прыгожа.

Разам з тым, камісіяй устаноўлены факты грубых парушэнняў сацыялістычнага супольнага жыцця, асабліва ў мужчынскіх пакоях, сярод студэнтаў фізіка-матэматычнага факультэта. Напрыклад, у пакоі № 108, дзе пражываюць студэнты 5 курса фізмата Чарніцкі, Кацібі-

каў, Крэмес і студэнт 5 курса хіміфака Матусевіч, нягледзячы на старанні прыбіральшчыцы, штодзённа ўтвараюцца залежы акуркаў, якія моцна цэментуюцца пылам і смеццем. Такое-ж становішча наглядаецца і ў пакоях № 117, 123 і іншых.

Выяўлены таксама факты неахайнасці з боку асобных студэнтаў. Пакой № 127 у цэлым нядрэнны. Але студэнт 5 курса гістафа Андріянаў закідае падлогу акуркамі і ніколі не зацірае свайго ложка. Таварышы-ж звывкліся з гэтым і не лічаць сваім абавязкам прызваць яго да адказнасці. Пыльна ў 116 пакоі, дзе жывуць п'яцікурнікі фізмата Ройзман і Снопаў.

Камісія ўстанавіла шэраг другіх бытавых і санітарных парушэнняў. Злосныя парушальнікі супольнага жыцця будуць прыцягнуты да адказнасці.

„Я НЕ СТОРАНЫ ДЛЯ БУЛЬБЫ“...

Вераснёўская шэрая ноч ціха падкрадалася да калгаснага саду. Важкія спелыя яблыкі паволі пагружаліся ў цемру, страчваючы свае апетытныя абрысы. У гэтую ціхую асеннюю ноч, здавалася, не спаў адзін калгасны вартаўнік, які прахаджаўся ўздоўж доўгіх радоў развесістых яблынь.

Рантам нях вартаўніка ўлавіў пах адкалону. Вакол нікога не было. Вартаўнік прывык, што няпрошаныя госці саду перасоўваюцца ў гарызантальным становішчы, і хутка заўважыў дваіх, якія паспяшылі даць задні ход.

Як высветлілася, гэта былі студэнты I курса аддзялення журналістыкі на чале з В. Тузіным—кіраўніком групы студэнтаў, якія працуюць у вёсцы Гарадзішча калгаса імя Дзержынскага Мінскага раёна. Тузіна і яго сябра Фралова не расчаравала першая няўдача. Праз некалькі дзён яны з бутэлькай гарэлкай накіраваліся прама да вартаўніка, угаварваючы яго зрабіць выгадны абмен. Але той і на гэты раз прагнаў з саду зладзеяў, спрабаваўшых надкупіць чэснага працаўніка.

Цяпер уявіце сабе другі малюнак, які мае месца ў той-жа групе. Маладыя людзі, Фралоў і Лепесін, у модных капялюшах, плашчах, з меланхалічнымі тварамі томна кідаюць на бульбіне ў кошы, дэкламуючы ў стылі Зінаіды Гіпіус:

— ...но я не создан для картошкі...—Потым яшчэ пару вершаў, старанна завучаных з Бальмонта ці Есеніна.

Зразумела адно—Фралоў, Тузін і Лепесін, пяць дзён пабыўшы студэнтамі, ужо страцілі сваё студэнцкае аблічча, ператварыўшыся ў дробных зладзеяў, п'яніц, піжонаў. Іх паводзіны абуралі ўсіх студэнтаў.

Праца ў калгасе—ганаровая справа студэнтаў. Яны павінны паказваць прыклады самаадданай працы і культуры паводзін для калгаснай моладзі. На калгасных палях не месца разгільдзіям і гультаям.

З. СМАЛЯК.

НИКИФОРОВ СО ВСЕХ СТОРОН

Никифорова Петю вы знаеце на від,—оп в университете довольно знаменит. Чем? Как неопилософ, которому видны даже в одном вопросе две разных стороны: — С одной, оно, конечно, друзья,

моя вина...

Но выручает вечно другая «сторона»: — Прошу внести поправку, болел... не мог в колхоз... И он приносит справку. Достал! А как?

Вопрос.

Ведь прогулял дни эти он в парке без забот... Ещё известен Петя «хождением в народ». Он—стреляная птица!—и поступает так:

сначала «опростится» в залатанный пиджак, натянет брюки—гали, на лоб напустит чуб, и вот—

на «трали-вали» спешит в рабочий клуб. В два счёта цель наметит и обмозгует план, потом заводит Петя с работницей роман.

Без устали внушает, что знатный слесарь он. До дому провожает—клянётся, что влюблён. ...Бывает,

что и клонит...

Но с некоторых пор он носа в клуб не сунет, как уличённый вор—видать,

схватил по лапам!

Е тому же, я слышал, как будто Петя папой за это время стал,—да, «папой», но не «мужем»!—ведь здесь вопрос иной, не то, что обнаружить две стороны в одной!.. Как настоящий комик, рассказывал (раз сто!) Кахновичу в профкоме «историю» с пальто: — Я, так сказать, разделся, повесил и ушёл. До часу повертелся, пришёл и не нашёл. Теперь... смотрите сами—здесь сторона одна. А что не сдал экзамен—другая сторона... Невинною овечкой стоял Петро Ильич. Замолвили «словечко»—и внял

Фома Фомич.

...Уже вошло в преданья, что Пётр Ильич хитрит. Ругали на собраниях и раз, и два, и три—отделается смехом... И вновь

ни с места воз.

И нынче не поехал Никифоров в колхоз!

* * *

Мы показали Петю со всех его «сторон». С какой же Петя светел? С какой не грязен он? Какою (ведь у Пети их—бесконечный счёт!) здесь,

в университете, он держится ещё?!

А. ХАРКЕВИЧ.

ВЫКАРАНИМ ГНІЛЫЯ ЗВЫЧКІ

Чалавек нашай сацыялістычнай эпохі—гэта чалавек высокай свядомасці, носбіт багацейшых здабыткаў прагрэсіўнай культуры. Комуністычная партыя і наш родны савецкі ўрад удзяляюць неаслабную ўвагу выхаванню ў маладым пакаленні высокіх маральных якасцей. Барацьба за здаровы быт набывае ўсё большае значэнне ў рабоце партыйных і савецкіх арганізацый.

Але, на жаль, хуліганства, п'янства, амаральныя ўчынкі ў быццё ўсё яшчэ маюць месца сярод адэталых элементаў грамадства. Такія выпадкі ёсць і сярод студэнтаў нашага ўніверсітэта.

На камсамольскіх і профсаюзных сходах, на паседжаннях актыўна і ў сяброўскіх гутарках мы часта заводзім доўгія размовы аб культуры паводзін, аб маралі. Але заўсёды мы разглядаем толькі такі факт, які ўжо трапіўся. Мы аддаем чамусьці ад яго карэнняў, не ўнікаем у прычыны гэтага амаральнага ўчынку. Бада ў тым, што мы да гэтага часу слаба клапацімся аб культурным росце студэнта, недастаткова прывіваем яму якасці

знешняй і ўнутранай культуры. А культура паводзін—гэта даволі шырокае паняцце. Сюды ўваходзіць не толькі ўменне апранацца, вітацца са знаёмымі, культурна трымаць сябе сярод людзей (хоць гэта само па сабе вельмі важна), але быць чэсным, чутым і ўважлівым да акружаючых. Нельга назваць культурным чалавека, які хоць і задавальняе вышэйказаным якасцям, але не з'яўляецца чыстаплотным у быццё, чэсным у адносінах сяброўства і кахання.

Няма падстаў сцвярджаць, што ў нас ёсць людзі, якія з'яўляюцца канцэнтраваннем толькі адмоўных якасцей. Можна чалавек сам па сабе і вельмі добры, але мае асобныя недахопы. З такімі недахопамі і патрэбна самая суровая і разумная барацьба. Узяць хоць-бы студэнта пятага курса гістарычнага факультэта Анкуду Е. На працягу чатырох год навучання ва ўніверсітэце Анкуда праявіў сябе здольным студэнтам, які паспяхова мог спалучаць вучобу з выкананнем грамадскіх даручэнняў. Але, што зусім не да твару не толькі т. Анкудзе, а і

наогул студэнту,—гэта закаранелая звычка салёных лаянак, звычка выражацца непрыстойнымі словамі і без патрэбы «ўспыляць». Спатрэбілася Анкудзе чаю—без лаянкі не клеіцца просьба. І гэта не ў парадку крыўды, а так, па звычцы. Аб гэтым калісьці пісала газета «Чырвоная змена», але і крытыку Анкуда сустраў новай лаянкай. Так і на гэты дзень Анкуда сыпле, як бісер, нізкія вулічныя слоўцы, прыніжаючы гэтым самым сваю чалавечую годнасць. Дзіўна толькі, што такай ганебнай звычка Анкуды па-сапраўднаму не абмяркоўвалася не толькі камсамольцамі гістарычнага факультэта, але нават групай, на якую гэты студэнт працягвае аказваць дрэнны ўплыў.

У той ці іншай меры ўжываючы непрыстойныя словы студэнты: Пракаповіч (пяты курс гістафака) Дубін (чацверты курс гістафака), Цвяткоў (пяты курс геафака), Ройзман і Крэмес (пяты курс фізмата) і шэраг другіх. Зразумела, што каб вялася растлумачальная работа, гэтыя студэнты ачысцілі-б свой лексікон

ад грубых жаргонаў і вулічных слоў.

Не менш сур'ёзнай увагі заслугоўваюць сустракаючыся ў нашым асяроддзі выпадкі хуліганства. Многім вядома бойка ў інтарнаце па вуліцы Свердлова, распачатая студэнтам першага курса геафака Каранковым і яго кампаніяй. Між тым, гэты інцыдэнт не разглядаўся ні камітэтам камсамола, ні жыллёва-бытавой камісіяй прафкома.

Некаторыя студэнты даўно зарэкамендавалі сябе п'яніцамі і дэбашырамі, і з гэтым звывкліся грамадскія ўніверсітэта. Калі гутарка заходзіць аб студэнтах 4-га курса аддзялення рускай мовы і літаратуры Галчанаве і Стральцове і іх шматлікіх папайках, усе няёмка адмахваюцца, лічачы гэтых таварышаў «кончанымі». А, на маю думку, Стральцоў і Галчанаў пераступілі мяжу меры толькі з-за патурання групы і грамадскасці факультэта, бо на шляху скатвання ў балота п'янства і дэбоша яны не сустралі ніякіх перашкод. Іх агіднае аблічча ўжо добра вядома вытравіцельным установам Мінска; у закусачных і буфетах іх сустракаюць як старых знаёмых. Патрэбна

зараз-жа, не адкладваючы ні хвіліны, узяцца з усіх увагай за выратаванне гэтых таварышаў ад згубнага ўплыву гарэлкі. Перавухавец Стральцова і Галчанавы—агульны абавязак усіх грамадска-сці ўніверсітэта.

Здаецца і так, што знешне студэнт вядзе сябе зусім бездакорна, ён не п'е, не хуліганіць, ён нават далікатны. Але за гэтай бездакорнасцю крыецца драпежніцкі характар. З такога роду людзей вядомы Сямёнаў, Барцаў, Скрыпкін, якія былі выключаны з ўніверсітэта. Паслядоўнікі апошніх яшчэ маюцца ў сценах ўніверсітэта. Іх патрэбна выкрываць штодня.

Дрэнна вядуць сябе некаторыя студэнты ў пакоях, аўдыторыях. Нязначная меншасць іх, напрыклад, выходзіць курцы ў калідоры. Бруд выкідваецца прама ў куток калідора. Усе гэтыя факты гавораць аб тым, што культура паводзін у быту сярод студэнтаў усё яшчэ нізкая. З такім становішчам мірыцца нельга. Пытанні культуры студэнтаў павінны стаць на павестку дня камсамольскай і профсаюзнай арганізацый ўніверсітэта.

З. ЮШКЕВИЧ.

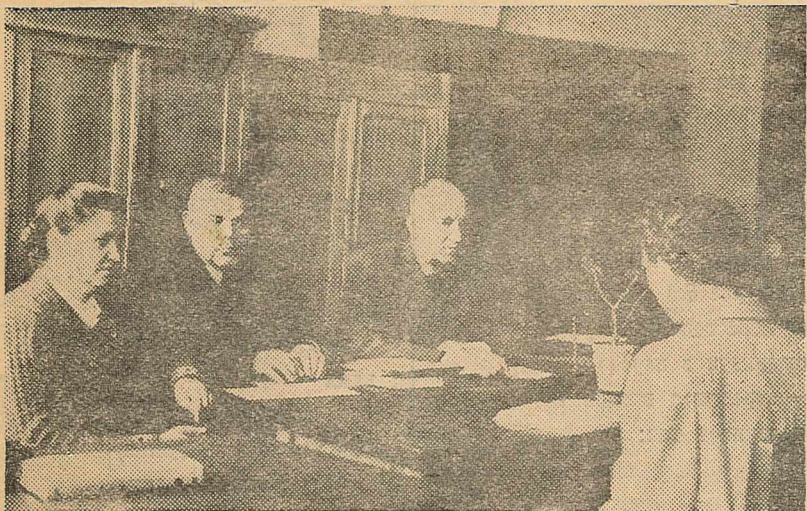
Новае папаўненне аспірантуры

Закончыліся ўступныя экзамены ўніверсітэце будзе праводзіцца ўпершыню.

Як расказала ў гутарцы з нашым карэспандэнтам загадчыца аддзела аспірантуры ўніверсітэта Н. Прата-севич, у гэтым годзе прыём у аспірантуру значна большы, чым у папярэднія гады. 70 чалавек, якія залічаны ў аспірантуру, будуць рыхтавацца да навуковай дзейнасці па 33 спецыяльнасцях. Падрыхтоўка навуковых кадраў па фізічнай геаграфіі, петраграфіі, электроніцы, замежнай літаратуры, гісторыі сярэдніх вякоў і шэрагу іншых спецыяльнасцей з гэтага года ў нашым

Прайшоўшыя экзамены паказалі глыбокія, трывалыя веды ў большасці паступаючых у аспірантуру. На выдатна вытрымалі экзамены выпускнікі нашага ўніверсітэта Н. Філімоненкаў, Ю. Беляцкая, Е. Паповіч, Л. Тамільчык і другія. Парадавалі змястоўнымі адказамі на пытанні членаў экзаменацыйнай камісіі лабарантка Л. Смірнова, інжынер-хімік аднаго з заводаў рэспублікі Н. Рафальскі.

Аспірантура нашага ўніверсітэта атрымала добрае папаўненне.

На здымку: дацэнты М. А. Жыдовіч, А. Я. Бірала і М. І. Жыркевіч прымаюць уступныя экзамены па рускай мове.

ВЫСТАЎКА АБ БЫЦЕ

«Барацьба за здаровы быт—важная задача савецкай грамадскасці»—такая выстаўка арганізавана бібліятэкай ўніверсітэта.

Добра аформленая выстаўка дае многа каштоўнага і карыстаецца поспехам сярод наведвальнікаў.

НАШ КАЛЯНДАР

А. Н. РАДЗІШЧАЎ

(Да 205-годдзя з дня нараджэння)

Непарыўная сувязь рускай прагрэсіўнай літаратуры з жыццёвымі інтарэсамі і вызваленчай барацьбой народа складала яе галоўную вядучую традыцыю. Пачатак гэтай выдатнай традыцыі быў пакладзены А. Н. Радзішчам.

Выхадзец з дваранскага асяроддзя, Александр Нікалаевіч Радзішчаў рашуча выступіў супраць гэтага асяроддзя, стаў на шлях абароны інтарэсаў запыгнутага сялянства. Сярод лепшых людзей з дваран, якія дапамагалі разбудзіць народ, А. Н. Радзішчаў належыць першае месца. Ён з'яўляецца сапраўды вялікім і высокародным прадстаўніком рускай нацыі, якімі ганарыцца ўвесь наш народ.

А. Н. Радзішчаў аказаў вялікі ўплыў на прагрэсіўную літаратуру і развіццё грамадскай думкі ў Расіі перш за ўсё таму, што ў сваёй бесмяротнай кнізе ён рашуча паставіў пытанне, якое было самым надзённым не толькі ў яго час, але і заставалася такім на працягу ўсяго XIX стагоддзя. Гэта пытанне аб ліквідацыі самадзяржаў і прыгонніцтва. Кніга А. Н. Радзішчава была народжаная атмасферай пугачоўскага паўстання, якое патрасла дваранскую манархію. А. Н. Радзішчаў не толькі не напалохаўся паўстаўшага народу, але смела прызнаў яго гістарычную і маральную правату.

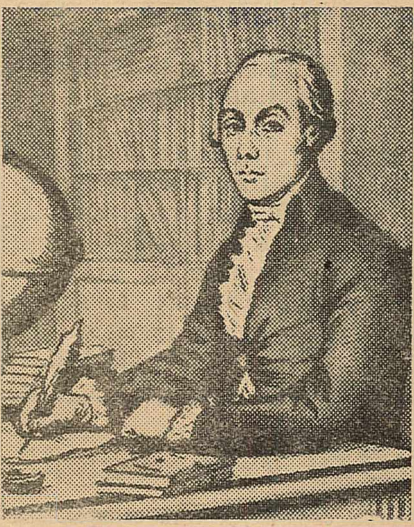
За восем год да выхаду ў свет «Падарожжа з Пецярбурга ў Маскву» ў «Лісце да сябра, які пражывае ў Табоўску» Радзішчаў

пісаў: «...няма і да сканчэння свету, можа быць, не будзе прыклада, каб цар упусціў добраахвотна што-небудзь з сваёй улады, седзячы на троне».

У «Падарожжы» пісьменнік расказаў аб прадажы сялян з малатка, аб варварскай рэкрутчыне, аб трагічным лёсе прыгонных інтэлігентаў, аб царскіх чыноўніках, якія грабляць народ. Сваёй кнігай ён сцвярджае: гэты свет неабходна знішчыць і на яго абломках пабудаваць новы.

А. Н. Радзішчаў увесь час падкрэсліваў, што творцай гісторыі з'яўляецца народ. Думаючы аб будучым Расіі, ён звязваў яе эканамічны, дзяржаўны і культурны прагрэс з лёсам народа. Ён быў перакананы, што рускі народ варты свабоды. А. Н. Радзішчаў не толькі выступіў у абарону інтарэсаў народа, але ён убачыў і даказаў веліч народа, яго магутную сілу, гераізм і самаадданасць. А. Н. Радзішчаў угледзеў у ім і залог будучага.

Пісьменнік разумеў не толькі непазбежнасць рэвалюцыі, але і яе стваральную сілу. Ён быў упэўнены ў тым, што выкараненне прыгонніцтва не нанясе страты рускай дзяржаўнасці і культуры. Народ, які заваёў свабоду, выдзеліць з свайго асяроддзя «вялікіх мужоў», і будуць яны «іншых аб сабе думаць і права прыгнечання пазбаўлены» — не мара гэта, але позірк пранікае густую завесу часу, ад ва-

чай нашых будучае хаваючю; бачу праз цэлае стагоддзе».

Палітычны перакананні А. Н. Радзішчава выражаны ў яго оде «Вольнасць». Гэтая ода—натхнёны гімн свабодзе. Яна адыграла вялікую ролю ў развіцці рускай палітычнай паэзіі. Не дарма нават у пачатку XX стагоддзя царская цензура не дазволіла яе публікаваць.

Раздумваючы аб рускім народным характары, Радзішчаў пісаў: «Цвёрдасць у пачыненнях, нястомнасць у выкананні—ёсць якасць, якая адрознівае народ расійскі... О, народ, для велічы і славы народжаны, калі яны да цябе звернуты будучы на здабыванне таго, што зрабіць можа шчасце грамадскае!» Дзеля добра ўсіх працоўных былі накіраваны магутныя сілы нашага народа, калі ён у 1917 годзе скінуў векавыя пугачы царызма. Дзеля шчасця грамадскага змагаецца наш народ за мір ва ўсім свеце, за пераможнае будаўніцтва камунізма.

Р. ПАІНА,
выкладчыца рускай літаратуры.

НАШЫ МАЛАДЫЯ ПАЭТЫ

—МІКОЛА АРОЧКА—

ТЫМ ДНЁМ...

Я помню ў маленстве той дзень,
Семнадцаты дзень вераснёўскі:
Мы беглі туды, дзе гудзеў
Бальшак за суседняй вёскай.

Гудзеў, як тугая струна,
І вабіў дзіцячыя сэрцы.
Тады да грудзей сваіх нас
Тулілі, як родных, армейцы.

А шляхам плылі, як рака,
Пад алымі сцягамі часці.
Тым днём на салдацкіх руках
Адчуў я прыход свайго ішасця.

КАМЕНЬ

Ляжаў на палосцы сялянскай
Вялікі, замшэлы ад даўнасці
Камень.

Ён чэравам грузным асеўся
Глыбока
І зросся з мяжой палыноваю
Бокам.

Залёгшы на штур неўрадлівы,
Адзіны,
Цяжарам ён лёг на спіну
Селяніна.

І грудзі здушыў, яго цела
Скалечыў,
Узлёгся гарбом на схудзелыя
Плечы.

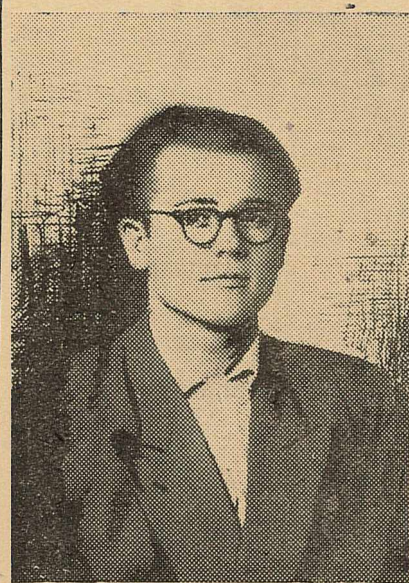
Аднойчы, абуджаны гневам,
Араты
Далонню мазольнаю сціснуў
Лапату.

Адзін спадзяваўся сваімі рукамі
Навек пад зямлёй пахаваць
Гэты камень.

Калі-ж яго з месца скрануць
Не ўдалося,
Казалі, што камень з палоскаю
Зросся.

Як вышла ў поле бяднота
Агулам—
Замшэлую глыбу ўміг
Зварухнула.

Спрадвеку ляжаў на зямлі нашай
Камень,
Ды знішчылі людзі сваімі
Рукамі.

На трэцім з'ездзе пісьменнікаў Беларусі, які праходзіў у днях у Мінску, сярод імён маладых паэтаў быў названы студэнт 4-га курса філфака БДУ імя В. І. Леніна Мікола Арочка. Вершы Міколы Арочкі часта з'яўляюцца на старонках рэспубліканскіх часопісаў і газет. Малады паэт піша аб сваіх равесніках—студэнтах і ўрачах, будаўніках і калгасніках, аб іх працы, аб дружбе і каханні. Няхай не ўсе вершы яшчэ аднолькава ўдалыя, але малады паэт многа і настойліва працуе, павышае сваё майстэрства.

Сёння мы змяшчаем падборку новых вершаў Міколы Арочкі.

МАЛАДЗІК

Дарогаю месячнай квалдры
Адплыў маладзік сёння ўдалы.
Гавораць, што серп на кавадле
Выкоўваў аднойчы каваль.

Ды з кузні ўкраў яго жніўне
І ноччу хаваў у жыты,
А раніцай жніе на ніве
Знаходзілі серп залаты.

Рука, што яго паднімала,
Між тонкіх сцяблоў на траве,
Ніколі стамлення не знала
За дзень працавіты ў жніве.

Яго пакідалі на ўзмежку,
Як змрок асядаў на палях.
І хутка дзяўчатам ён сцезкі
З начной сінявы асвятляў.

Працуючы днём пры камбайне,
Нямала я ніў абхадзіў,
Ды мне не здаралася раннем
Знайсіці гэты серп — маладзік.

Патрэбі няма ўжо знаходзіць
Яго на калгасным жніве.
Паданне жыць будзе ў народзе,
А серп аджыве.

СОЛЬ

Залаты абрус іржышча
На палеткі жніўне разаслаў.
Раз абед прынесла ў Азярышча
Нам дзяўчына з нашага сяла.

Ля тугіх снапоў пшаніцы,
Пад навесам буйных каласоў
Лыжкі ўзнялі:
— Чэмер!

— Чамярыца!..
— Ад каханья гэтка перасол...!

Сарамлівасць дзеўчыны міжволі
Разлілася чырванню ў ішчаках.
Эх, каб праз мяне
той лішні шчопаць солі
Сыпнула дзявочая рука.

АЛЬПІНІСТАМ ПАТРЭБНА САПРАЎДНАЯ ДАПАМОГА

Сярод спартыўных секцый ўніверсітэта секцыя альпінізма самая маладая. Яна створана толькі зімою гэтага года і з'яўляецца адзінай у рэспубліцы па спартыўнаму таварыству «Навука». Мэта работы секцыі—падрыхтоўка яе членаў да летняга спартыўнага сезону ў гарах, да здачы нормаў на значок «Альпініст СССР».

На Усесаюзнай нарадзе альпіністаў нам абяцалі прыслаць 20 пучкоў у альпінісцкія лагеры ДСТ «Навука». Трэба адзначыць, што ні прафком, ні грамадскасць ўніверсітэта доўга не праяўлялі ніякага інтарэса да нашай секцыі, якая, дарэчы, была створана самімі студэнтамі пры падтрымцы кафедры фізкультуры і спорту.

Але вось прыбылі доўгачаканыя пучкоўкі. І тут члены прафкома вырашылі, што прышоў час умяшацца ў жыццё спартсменаў-альпіністаў. У выніку гэтага ўмяшання альпінісцкія пучкоўкі пачалі размяркоўвацца сярод камсамольска-профсаюзнага актыву як пучкоўкі ў дамы адпачынку (!?).

Мы спрабавалі даказаць, што ў альпінісцкія лагеры маюць права ехаць толькі члены секцыі, прайшоўшы спецыяльную фізічную падрыхтоўку, што гэта лагеры са строгім спартыўным рэжымам. Але ў прафкоме ўпарта цвердзілі:

— Мы не можам ўсіх альпіністаў паслаць на курорт...

І многія пучкоўкі, належышыя па-праву членам альпінісцкай секцыі, былі выдадзены ўсім не падрыхтаваным да заняткаў альпінізмам студэнтам, як Пятрэнка, Маленчанка, Іўко.

У вышэйшых навучальных ўстановах Масквы, Ленінграда, Кіева бюро альпінісцкіх секцый рэкамендуе сваіх актывных членаў на атрыманне пучкоў у альпілагеры, а прафком падцвярджае гэтую рэкамендацыю.

Мы жадаем, каб прафком і другія грамадскія арганізацыі ўніверсітэта дапамагалі нам у прапагандзе сярод нашых студэнтаў альпінісцкага спорту, дапамагалі ў падрыхтоўцы сапраўдных значкістаў і разрадных каў, а не абмяжоўваліся «дапамогай» ў размеркаванні пучкоў.

У гэтым годзе, на базе наша секцыі ствараецца рэспубліканская альпінісцкая секцыя. Нам ужо выдзелена на 20 тысяч рублёў спартыўнага інвентару. Але нам патрэбна дапамога не толькі ад рэспубліканскіх арганізацый, але і ад грамадскасці ўніверсітэта. Перш за ўсё мы б жадалі, каб прафком падтрымаў нашы інтарэсы.

Л. НАВІЧОНАК, А. ЗАЙЦЭВА,
Л. РЭУТ, члены бюро секцыі альпінізма.

Рэдактар І. ХАЎРАТОВІЧ.